

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο πετεινός

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 9 Δεκεμβρίου 1875, σ. 1-8
2. 10 Δεκεμβρίου 1875, σ. 1-8

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Νικόλαος / Φαειναράκη
"Ανδρέας / Κλεονίκη

"Η σκηνή στήθεται εν Αθήναις

"Η σκηνή κινήσεται αλλοιαν εν Αθήναις διακοσμημένην εν τη αίθια του Νικολάου. Θύρα εν τη δεξιά και έστρατα πόρτακι. Αντικείμενον άνωθεν του θεατού και δεξιά κούρση, εν τη κεντρική, κρουσάριον εν τη μέση και διακοσμητικόν αλλοιαν άνωθεν. Πρὸ της θύρας κρεμάσεται πορτα, έστρατα, έστρατα κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΛΕΟΝΙΚΗ επί του άνακλιτύριου καθήμενη, ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Είσιαι μόνη;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Θέλεις τίποτε;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ναι, κἀτι έχω να σου ειπω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ παρατηρούσα αυτόν περιέργως

"Ελα, κάθησθε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῆς

Και καλά ότι σε είδα μόνην. Δίν μου λίγαις, Κλεονίκη;... Μα τί έχεις και με κυττάζεις με αυτόν τόν τρόπον;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τίποτε τί έχεις να μου ειπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μείδιων

Δῆλα δή, πρέπει να έχῃς αδελφόν σαν κ' έμένα, να σ' αγαπῆ ὅπως σ' αγαπῶ, να φροντίζῃ, ὅπως φροντίζω περι σου, δια να ζῆς ἀμέριμνος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἀνεπομόνως

Καλά, λοιπόν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Λοιπόν, λοιπόν, τίποτε λοιπόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ δυσαρέστως

Αὐτό ἤθελες να μου ειπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ να σου κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα; Τί περιέργεια εἶν' ἐστὶν, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Εγὼ περιέργος;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Οχι ἐγὼ. Ποιὸς ἐσκάλλισε πάλιν τὸ χαρτοφυλάκιόν μου γθὲς βράδῳ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα

"Ἦθελα να ιδῶ ἐν ἧστο κανένα γράμμα τῆς μητέρας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Αρκετ' αὐτὰ τί ἐζήτησις ἐκεῖ μέσα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τίποτε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ζητῶν να ἐγερθῆ

Κ' ἐγὼ δὲν σου λέγω ἐκείνο τὸ ὅποιον εἶχα να σου ειπῶ, ἀποῦ δὲν θέλεις να μου ειπῆς τί ἐζήτησις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κρατούσα αὐτόν

Νικόλας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Οχι, ὄχι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ μετὰ συστολῆς

Πῶς να σου τὸ ειπῶ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ ὄσο λέξεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κάτω γένουσα

Σὲ εἶχα ἰδῆ να βάλῃς μίαν φωτογραφίαν, ἢ ὅποια μου ἤρθετε και ἤθελα να τὴν ιδῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Φωτογραφίαν; ἐγὼ ἔδωκα φωτογραφίαν;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα
Τοῦ κυρίου Ἄνδρεια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ, ναι, τώρα ἐθυμοῦμαι. Ἀλήθεια;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Σὲ βεβαιῶ. Λέγε, τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Θὰ κάμωμιν ὁμῶς μίαν συμφωνίαν. Θὰ μοῦ δώσης τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ὅτι δὲν θὰ σκαλίσῃς ποτὶ πλέον τὸ χαρτοφυλακίόν μου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Σοῦ τὸν δίδω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅτι, δὲν θὰ θελήσῃς ν' ἀναγκάσῃς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον χαρτάκι, τὸ ὅποιον θὰ εὔρῃς.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναι, ναι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅτι τέλος πάντων δὲν θὰ ᾔσαι πλέον εἰς ἀφόρητον βαθμὸν περίεργος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Ὡραία κρατεῖς τὸν ὄρκον σου· ἀκόμη δὲν τὸν ἔκαμας καὶ μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε περιέργεια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καὶ τί ἄλλο εἶνε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ἄϊ, πολὺ καλὰ μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε· νὰ, δὲν σ' ἐρωτῶ πλέον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Θὰ τὸ ἰδοῦμεν. (ἐγχειρόμενος) Χαῖρε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ

Φεύγει;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Θὰ ἐρωτήσῃ ἔρα γε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ

Χωρὶς νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ; (στρεφομένη καὶ θέλουσα νὰ ἐμιλήσῃ αὐτῶν.) Νικ... (ἰδίᾳ.)

Θὰ σκάσω...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ παρὰ τὴν θύραν

Τί εἶπας;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ἐγώ; τίποτε... (ἰδίᾳ.) Θὰ σκάσω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Προσποιεῖται; (πίπτει ἐπὶ αὐτὴν.) Χαῖρε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ἄντιχαῖρε!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ὁ Θεὸς φυλάξῃ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμετος

Ἄ! τώρα μέλιστα· ἠθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω, Νίκη μου, τί ἰδίαν ἔχεις περὶ γάμου ἐν γίνεσι καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ σου ἐν μέρει.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐρυθριῶσα

Τί ἐρώτησιν μοῦ κάμνεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὡς θὰ σοῦ ἐραίνετο δῆλα δὲ, ἐάν, ἐκεί ποῦ δὲν τὸ περιμένεις, σοῦ δώσουν ἕνα καλὸν ἀνδρα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κάτω νεύουσα

Μὰ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄκουσε λοιπὸν τὸν Παχώμιον τὸν γνωρίζεις.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Θεὶ μου! τὸν Παχώμιον!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Ἄϊ! περιμένε δὲ ὀλίγον· δὲν θὰ σοῦ δώσω τὸν Παχώμιον, τί διάβολο! διὰ τὴν ἀδελφὴν μου θὰ εὔρω καλλίτερον γαμβρόν. Ὁ Παχώμιος ἦλθε πρὸ ὀλίγου καὶ μοῦ ἐπρότεινε...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μὰ δὲν βιάζομαι, Νικόλαε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Στάσου νὰ ἰδῇς... μοῦ ἐπρότεινε τὸν κύριον Σαλτέικην· δὲν τὸν γνωρίζεις· ἐγὼ ὁμῶς

σὲ βεβαίω ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνδρας ὁ ὅποιος εἶνε διὰ σέ. Καλὸς νέος, δὲν πρέπει νὰ ᾔνε παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρόνων, ἔχει μικρὰν τινα περιουσίαν, εἶνε βουλευτῆς, θὰ γίνῃ ὑπουργός. . .

ΚΑΘΟΙΚΗ ἀδημονοῦσα

Μὰ δὲν ἔχω καμμίαν βίαν, σὲ διαβεβαίω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν ἔννοεῖς ὅτι αὐτὸ τὸ συνοικίστιον εἶνε τύχη διὰ σέ; ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι θὰ γίνῃ ὑπουργός. Σήμερον κάθε βουλευτῆς ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ὑπουργός. Φαντάσου νὰ ᾔσαι ὑπουργίνα.

ΚΑΘΟΙΚΗ

Δὲν θέλω τίποτα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐγειρόμενος

Δὲν θέλεις, δὲν θέλεις, πταίω ἐγὼ ποῦ κάθῃμαι καὶ ὀμιλῶ μαζὶ σου.

ΚΑΘΟΙΚΗ ἰδίᾳ

"Ἄχ, Θεὲ μου! καὶ ὁ Ἄνδρας ἔχει τόσας ἡμέρας νὰ ἔλθῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ συνάζων ὅτι ἐπὶ τοῦ

ἑδάφους εὐρίσκει

Δὲν ἐσκούπισαν σήμερον ἑδῶ; . . . Κ' ἐμένα ἔπειτα, ἔμα γίναι ὑπουργός, θὰ μὲ ὠφελήσῃ. Δὲν ἔννοεῖς ὅτι ἔχω κ' ἐγὼ νὰ κερδήσω;

ΚΑΘΟΙΚΗ

Πὺς λοιπόν, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σου ὀμιλεῖς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διορθῶν τὰ κηροπήγια

Πρῶτον συμφέρον μου εἶνε νὰ σοῦ εἰπω καλὸν ἄνδρα· αὐτὸν τὸν τῆρα· διατὶ νὰ σοῦ κρύψω ὅτι δύναμαι κ' ἐγὼ νὰ ὠφελήθω; "Ἄν ἦτο αὐτὸς ὑπουργός σήμερον θὰ εἶχαμεν τὴν παραχώρησιν τοῦ μεταλλείου, τὸ ὅποιον πρὸ τώσου καιροῦ ζητῶ καὶ ἂν θέλω νὰ πάρω τὸ μεταλλεῖον δὲν τὸ θέλω παρά διὰ σέ. Τέσσαρα ἔτι εἶμαι τῶρα νυμφευμένος καὶ παιδιὰ δὲν ἔχω· διὰ ποῖον ἄλλον τὸ θέλω; "Ἀκουσέ με, Νίκη μου, σκέψου το καλύτερα (παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του). Τί ὄρα εἶνε; δέκα, ἔ! διὰ βολε!

ΚΑΘΟΙΚΗ

Φεύγεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν

Ναι, πρέπει νὰ πηγαίνω. Σκέψου το, Νίκη μου· ἔχομεν καιρὸν. δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀπάντησιν ἀμέσως. (βλέπων τὴν Φαιναρέτην) "Ἄ, ἔλα καὶ σὺ, Φαιναρέτη, νὰ τῆς ὀμιλήσῃς.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἈΝΔΡΕΣ, ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Δὲν θὰ φάγῃς ἑδῶ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ναι, ναι, θὰ ἔλθω· πηγαίνω νὰ ἰδῶ τι ἀπίκαμαν δι' αὐτὸ τὸ ἄλλο μεταλλεῖον ἔλ-

πρὶν νὰ μᾶς τὸ δώσου, εἶνε πλουσιώτατον ὅλον ἀργυροῦχος μάλυθος.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Θ' ἀργήσῃς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ὅχι δὲ, πέντε δέκα λεπτὰ τὸ πολὺ. Ὁμίλησε τῆς Κλεονίκης· τῆς εἶπα διὰ τὸν Σαλτέκη, δὲν τῆς ἀρέσει, κύτταζε νὰ τὴν καταπέσῃς. Χαῖρε! (βλέπων ἐπὶ τοῦ ἑδάφους σκουπίδια) "Ἄ! μὰ δὲν ἐσκούπισαν σήμερον ἑδῶ;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πῶς δὲν ἐσκούπισαν;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ συνάζων τὰ μεγαλειότερα

Δὲν βλέπεις; παντοῦ σκουπίδια.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ὁὐ καὶ σὺ, καταντῆς ἀνοπόρορος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ κύτταζε σὲ παρακαλῶ. Φώναζε καμμίαν νὰ σκουπίσῃ· ἡμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς. Χαίρετε. . . Νίκη μου, αἶ μὴ δὲ τόσον μεγαλοχολική. Ἐξέρχετα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἈΝΔΡΕΣ, πλὴν τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Τί ἔχεις; διατὶ κλαίεις;

ΚΑΘΟΙΚΗ

Μὰ νὰ, δὲν ἀκούς τί λέγει ὁ ἀδελφός μου; θέλει νὰ μὲ ὑπανδρεύσῃ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Αὐ καλὰ, καὶ πρέπει νὰ κλαίς δι' αὐτό;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δὲν τὸν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Δὲν τὸν θέλεις, μὴ τὸν πάρῃς, δὲν σὲ βιάζει κανεὶς;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κλαυθμυρίζουσα

Ναί, μάλιστα δὲν μὲ βιάζει. Ὁ Νικόλαος μοῦ λέγει ὅτι πρέπει νὰ τὸν πάρω κ' ἐγὼ δὲν τὸν θέλω, νὰ, δὲν τὸν θέλω!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὴ κλαίς, Νίκη μου. Ἄλλο κακὸ κί' αὐτό. Ἐδῶ, παιδί μου, χίνονται ἡ νέαις γιὰ νὰ παντρευτοῦν καὶ σὺ μὲ δάκρυα τὸ πίνεις;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ δὲν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Τί νὰ σοῦ εἶπῶ, βέβαια ἀφοῦ δὲν τὸν θέλεις νὰ μὴ τὸν πάρῃς, ἀλλ' ἄφησε αὐταῖς ταῖς ἰδέαις τί θὰ εἰπῇ δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ναί, δὲν θέλω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

"Ἐλα, ἔλα ἡσύχασε, δὲν θέλεις ἄς ἀγαποῦσε κανένα κ' ἔσπεος. Γελᾷς, αἶ; Μεγάλη δὲ θεολογία διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς δὲν χρειάζεται. Γελᾷς; μήπως ἡ ἄρνησις αὐτὴ ἔχει ἄλλην αἰτίαν; αἶ; διατί σιωπᾷς;

"Ἐλα, Νίκη μου, πῆς μου τὴν ἀλήθειαν (περιπτωσομένη αὐτήν). Λίγε μου, ἀγαπᾷς κανένα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Ὀχι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Λίγε τώρα, οὐ καὶ τὸ! Μήπως ἦνε ἐκείνος ὁ ξανθὸς ποῦ τὸν βλέπω καὶ περνᾷ συχνὰ ποκνὰ ἀπὸ κάτω;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Ὀχι, δὲν εἶνε αὐτός.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Δὲν εἶν' αὐτός, λοιπὸν εἶν' ἄλλος· λοιπὸν ἀγαπᾷς;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δὲν εἶπα ἐγὼ...

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὰ ἐγὼ ἐννόησα. "Ἐλα λέγε μήπως κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Νικόλαου; (Ἡ Κλεονίκη ἐνθάρτυρος καὶ εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Φαιναρέτης τὸ πρόσωπον αὐτῆς κρύπτουσα κατανεύει). Ἡσίων; τὸν Ἀνδρόνικον; (Ἡ Κλεονίκη ἀρνεῖται διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς). Τὸν Γεώργιον; (ἀρνεῖται πάλιν). Τὸν Θεμιστοκλῆν, τὸν Χαρίλαον, τὸν Ἰωάννην; (Ἡ Κλεονίκη ἀρνεῖται πάντοτε). Μὰ ποῖον ἄλλον; ἄλλος δὲν μένει παρὰ ὁ Ἀνδρέας. (Ἡ Κλεονίκη κατανεύει). Τὸν Ἀνδρέαν;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ δειλῶς

Ναί.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐγχειρομένη

Τὸν Ἀνδρέαν! Μὰ εἶσαι βέβαια ὅτι τὸν ἀγαπᾷς;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τὸν ἀγαπῶ, Φαιναρέτη μου, τὸν ἀγαπῶ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Κί' αὐτός;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μ' ἀγαπᾷ κί' αὐτός.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰδίᾳ

"Αἶ τὸν θλίβου! (μεγαλοφώνως). Καὶ σοῦ τὸ εἶπε ποτὶ σοῦ τὸ εἶπε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Χιλιάκις.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ποῦ;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Ἐδῶ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

"Ἐδῶ, ἔδῶ ἐμπρός μου καὶ δὲν ἐννόησα τίποτε;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Ὅσῳκις ἔλαπτες ἤρξατο αὐτὸς καὶ ἐκαθήμεθα μαζῇ ἅμα δὲ ἦσο ἐδῶ ἐγὼ δὲν ἐνόησα μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴ σοῦ εἶπῶ τίποτε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Καὶ σὲ ἀγαπᾷ πρό πολλοῦ;

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Πρὸ δύο μηνῶν σχεδόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ *ἰδίᾳ ἐν ταραχῇ*

Δοιτὸν αὐτῇ ἦτο ἡ ψυχρότης του τότεν καιρὸν ἡγάπα τὴν Κλεονίκην;

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Τί ἔχεις;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἐγώ; τίποτε, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη παράδοξον.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Διατί; δὲν εἶνε καλός; (φαιδρωμένη)

Ἄ! καμμένη. Ἐν ἤσειρας πόσον μὲ ἀγαπᾷ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ *τεταραγμένη*

Ἐν τοῦτοις δὲν ἔλαμες καλά νὰ τὸν ἀγαπήσης, δὲν ἤσειρας τί ἄνθρωπος εἶνε.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Ἄ, Φαινάρετῃ μου, τί λέγεις; δὲν τὸν εἶδα τόσαις φοραῖς; Τί αἰσθητάματα εὐγενῆ ποῦ ἔχει, τί καρδίαν γενναίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἄλλ' ἢ οἰκογενεῖά του; Πόθεν ἔρχεται, κανεὶς δὲν γνωρίζει.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Ἄν δὲν τὸν ἐγνωρίζε θὰ τὸν εἶχε φίλον ὁ Νικόλαος; μήπως δὲν ἤσειρας πόσον δύσκολος εἶνε εἰς τοὺς φίλους σου ὁ ἀδελφός μου; ὁ Ἄνδρῆς εἶνε ἀπιστήθειά του φίλος, ἀνετράφησαν σχεδὸν μαζί. Ἐγὼ τὸν ἡγάπων πρὸ πολλοῦ καὶ ὅταν μεῦ ἔπεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου; ἤθελα νὰ τὸ

φωανάζω, νὰ τὸ εἰπῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ μὲ εἶχε παρακαλῆσαι νὰ μὴν εἰπῶ ποτὲ τίποτε εἰς κανίνα, οὔτε εἰς ἐσά.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἄ! σοῦ εἶπεν....

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Ἄλλὰ μὲ συγχωρεῖς ὅτι σοῦ τὸ ἔκουφα τόσον καιρὸν, αἰ; μὲ συγχωρεῖς; θὰ ὀμιλήσης τοῦ Νικόλαου; εἰπέ τοῦ το σὺ, διότι ἐγὼ δὲν τοῖμω. Φαινάρετῃ μου, θὰ τοῦ ὀμιλήσης;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Καλὰ, καλὰ, πῆγαινε τώρα.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Μὰ πῶς εἰς ἔτσι; ὡς νὰ σὲ ἐλύπησεν ὅτι σοῦ εἶπα πῶς ἀγαπῶ τὸν Ἄνδρῆν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ *μετὰ μικρὰν παύσιν*

Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι... ἔννοεῖς, ὅτι ἐγὼ φέρω εὐθύνην. Πῶς; σ' ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, κ' ἐδῶ, ὑπὸ τὰ ὀμματά μου σὺ....

ΚΑΘΟΝΙΚΗ *ἰκετικῶς*

Ἄ! Φαινάρετῃ μου, συγγνώμη με.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πῆγαινε, πῆγαινε.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ

Θὰ τὸν παρακαλῆσης;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πῆγαινε, σοῦ λέγω.

ΚΑΘΟΝΙΚΗ *ἰδίᾳ*

Πῶς τὴν ἐτάραξεν αὐτό; μὰ ἀφοῦ μοῦ εἶχεν εἰπῆ νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ *διατρέχουσα τὴν αἴθουσαν.*

Ἄ! θὰ σκάσω! θὰ σκάσω! τὸν ἀθλιόν! Τίς νὰ τὸ πιστεύσῃ, τίς νὰ πιστεῖται ὅτι θὰ μ' ἀπατήσῃ τοιοῦτοτρόπως; καὶ ποῦ; ἐδῶ, ἐδῶ μέσα εἰς τὸ σπίτι μου, χωρὶς νὰ ἐννοήσω τίποτε πρὸ δύο μηνῶν εἶπεν. Ἄ! ἔκρεπε νὰ τὸ θανατοσθῶ; ἀλλὰ ποῦ νὰ πάγῃ ὁ νοῦς μου. Καὶ ἤκουσα τοὺς ὄρκους του, κ' ἐπίστευσα τὰ δάκρυά του. Ἄ! ὁ Θεὸς μ' ἐρύλαξε καὶ δὲν ἐλησμόνητα τὰ καθήκοντά μου; ἀλλὰ εἶχα λάθει συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, τὸν ἐλυπούμην τόσον καιρὸν ποῦ τὸν ἔδλεπα μελαγχολικόν καὶ ἤρχιζα νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ὅχι, δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον; τὸν μισῶ, τὸν ἀποστρέφομαι. Θὰ τοῦ γράβω νὰ μὴ πατήσῃ ποτὲ πλέον εἰς τὸ σπίτι μου. (γράφει) Ἄλλ' ἂν ζητήσῃ τὸν λόγον ὁ Νικόλαος; (γράφει πάλιν) Ἄν αὐτὸς τοῦ εἰπῆ... Ἄ! ὄχι δὲν θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος ποτὲ εἶνε παιδικὸς του φίλος καὶ τρέμει μὴ τυγὸν λάβῃ τὴν παραμικροτέραν ὑπόνοιαν ὁ Νικόλαος. (γράφει πάντοτε) Ἄλλὰ πῶς; θὰ τὸ δικαιολογήσω ἐγὼ, πῶς; Ἄδιόφορον; θὰ εἶρω ἕνα λόγον.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ καθημένη **ΑΝΔΡΕΑΣ**.
ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Εἶνε μόνη. *(προχωρεῖ κατὰ ἐν βῆμα)*
Αὐτὴ ἢ συνάντησις κατέστη πλέον ἀναγκαία· θὰ ἔλθωμεν εἰς ἐξηγήσεις ἄλλ' ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ κατορθώσω νὰ προέλθῃ ἐκ μέρους τῆς ἡ βῆσις.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ὑπογράφουσα τὴν ἐπιστολὴν

Πιστεύω νὰ μὴ πατήσῃ πλέον μετὰ τὸ γράμμα τοῦτο.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Τί λένει;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἀναγινώσκουσα

Κύριε ἄνδρα.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Πρὸς ἐμὲ γράφει;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἀναγινώσκουσα

Διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ταυτῆς σὰς παρακαλῶ νὰ λησμονήσῃτε τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Ἄ! ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἀναγινώσκουσα

Ἠθέλησα νὰ πιστεύσω τοὺς ὤρκους σὰς καὶ σὰς ἠγάπησα, τὸ ὁμολογῶ ἄλλα σημερινὸν σὰς μισῶ, διότι σὰς ἐννύρισα καλῶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Παναγία μου, νὰ ἦτο ἀλήθεια!

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἀναγινώσκουσα

Συνετριφάτι τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' ἐγὼ ἐκδικούμαι· σὰς καταστρέφω τὴν εὐτυχίαν, διότι τὴν Κλεονίκη, τὴν ὁποίαν ἀγκυπᾶτε δὲν ἔα τὴν παρὰ τοῦτο.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ιδίᾳ*

Ἄ. ἄ! τὰ πράγματα εἶνε πολὺ σοβαρὰ καὶ τὴν ἔχομεν κακὰ· μήπως ἡ Κλεονίκη τῆς εἶπε τίποτε; Ἄ! δὲν μὲ ἀφῆκεν ἐμένα· Ἄλλος τρόπος δὲν μᾶς μένει τώρα παρὰ ἡ κωμῳδία. Ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἐπιχωρεῖ πρὸς τὴν θύραν.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἐπιγράφουσα τὸν φάκελλον

Ἐλπίζω νὰ τὸν εὕρῃ εἰς τὸ σπίτι τὸ γράμμα μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ προσποιούμενος ὅτι εἰσέρχεται

Πάντοτε ὠραία, πάντοτε χαρίζεσα, κ' ἐγὼ εὐτυχῆς ὅτι τοιοῦτος θεσσαυρὸς...
ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ διακόπτουσα αὐτὸν

Κυρίε μου, σὰς ἔγραψα, ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθ' ἰδῶ, λάβετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ λαμβάνων μετὰ διαταγῆς τὴν ἐπιστολὴν

Τί εἶν' αὐτό;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ὀργίλη

Ἀναγνώσατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν

Καὶ δὲν μοῦ λέγετε διὰ ζωσῆς φωνῆς ὅ,τι

θέλετε; εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ γράψετε; δὲν εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σὰς πάντοτε, δὲν εἶμαι...
ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

Ἀναγνώσατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀποσφραγίζων τὸν φάκελλον

Ἄφοῦ τὸ θέλετε. *(διατρέχων τὴν ἐπιστολὴν ταχέως)*. Τί; σὺ; σὺ; σὺ; γράφετε αὐτά;... εἰς ἐμὲ; εἰς ἐμὲ, ὅστις σὰς ἀγαπῶ ἐμμανῶς; ὦ! ποτέ! *(συνθλίβει τὸ γράμμα καὶ τὸ περὶ μακρὰν αὐτοῦ)*. Ποτί... Φαίναρη μου, σ' ἀγαπῶ...
ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ τείνουσα τὸ οὖς

Θεὶ μου! ὁ σύζυγός μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ κρῖπτων τὸν φάκελλον εἰς τὸ θυλάκιόν του

Ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

Τὸ γράμμα δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποῦ τὸ ἐπετάξτε;

ΑΝΔΡΕΑΣ βλέπων τὸν Νικόλαον

Ἄ!... ἀδύνατον πλέον.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἐνθουσα τὰς χεῖρας

Θεὶ μου! Θεὶ μου!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΘΙ ΑΝΔΡΕΑΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.
ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ! τῆς κακοθείας καὶ τοῦ αἰσχους τῆς

ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, τὸ μεταλλεῖον δὲν
μοῦ τὸ δίδουν.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ κρυφίως τῷ Ἀνδρέα
Τὸ γράμμα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ὁμοίως

Μὰ πῶς;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ βλέπων τὸν Ἀνδρέαν

Ἄ! ἐδῶ εἶσαι, Ἀνδρέα; τί κάμνεις; τὸ
ἔχασα, φίλε μου, τὸ μεταλλεῖον...

ΑΝΔΡΕΑΣ διὰ τοῦ ποδοῦ ἀπομα-
κρύνων τὸ γράμμα

Πηγαίνουμεν μαζῆ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἔκπληκτος

Ποῦ νὰ πᾶμε;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅπου θέλεις...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ τί λέγεις, ἴς τὸ Θεό σου;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

Θεὶ μου, δὲν ἤξεύρω τί λέγω. (στρέφει
τὸ γράμμα). Πῶς νὰ τὸ πάρω;

Κῆπτει διὰ νὰ τὸ πάρῃ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ προλαμβάνων

Ἄ! μὴν πειράζεσαι. Μὰ δὲν εἶπες; Φαι-
νάρετη νὰ σκουπίσουν;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ πίπτουσα ἐπὶ ἔδρας

Ἄ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ πλησιάζων αὐτὴν

Τί ἔχεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ τρέμων

Ὡ! τί ἐπάθαμεν!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αὐτὴ ἡ εἰδήσις σ' ἐτάραξεν;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ μετά τινα παῦσιν

Ναι, ἤλπισον...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Θέλεις ὀλίγον νερόν;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὅχι· σ' εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῷ Ἀνδρέα

Ἔιχε κάμμιαν προδιάθεσιν πρωτῆτερα;

ΑΝΔΡΕΑΣ τεταραγμένος

Τρώγω, τρώγω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Ἀἴ, μὰ δὲν μοῦ λέγεις ὅτι τὰ ἔχεις γα-
μίνα; ποῖός σου ὁμιλεῖ περὶ φαγητοῦ; (Τῇ
Φαινάρετῃ) Πῶς εἶσαι;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ προσπαθοῦσα νὰ ἐγερθῇ

Καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Φαντάσου, Ἀνδρέα...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τὸ φαντάζομαι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί πράγμα;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὸ ποῦ λέγεις.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ δὲν εἶπα τίποτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἄ, δὲν εἶπες τίποτε; (ἰδίᾳ) Πῶς ἔβηλα
νὰ ἤμουν εἰς τὴν Κίναν τώρα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Χὰχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! μὲ κάμνεις καὶ γελῶ,
ἐνῷ δὲν ἔχω ὄριζιν· δὲν ἤξεύρεις τί σοῦ γί-
νεται καύμινα. Φαντάσου δεῖ, (ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἐκδιπλοῦ τὸ γράμμα) δεκαπέντε
ἐξήκουν αὐτὸ τὸ μεταλλεῖον.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ ἰδίᾳ

Θεὶ! τὸ ἀνοίγεις... θὰ ἰδῇ τὸ γράφι-
μόν μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καὶ οἱ δεκαπέντε αὐτοὶ εἶχαν σταλεῖν τὸ
διάγραμμα εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ τρέμουσα

Τὸ ἤνοιξεν! Ἄ! δὲν ἀντίχω πλέον.

Ἐξέρχεται ἀριστερῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ποῦ πηγαίνεις Φαινάρετη, ἐν ἀκούεις;

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ΑΝΩΤΙ ΡΡ. πληρ. τῆς ΦΑΙΝΑΡΕΘΣ.

ἌΝΔΡΕΑΣ

Θεὶ μου! (βλέπων δεῖ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε
ἀνοικτῆ) Τὸ ἤνοιξεν... ἐχάσθην!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν μοῦ λέγεις τί ἔχει ἡ γυναῖκα μου;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ναι, τὸ ἐξήγησαν δεκαπέντε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *πλησιάζων αὐτὸν*

Στάσου σὲ παρακαλῶ ἐπὶ ὧν εἶσαι καλὰ σήμερον· ἐγὼ σ' ἐρωτῶ τί ἔχει ἡ γυναῖκα μου καὶ σὺ μοῦ λέγεις ἄλλ' ἀπ' ἄλλων. Ἄ! τώρα ἐνοῶ... μήπως εἶχες καμμίαν φιλονεικίαν πάλιν;

ΑΝΔΡΕΑΣ *μετὰ τινα παῖσιν*

Ναι, ὑποστήριξεν δι... τέλος πάντων ἐφιλονεικῆσαμεν...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *γελάων*

Ἄν δὲν σὰς ἴδω νὰ ταῖς παίξετε δὲν θὰ σὰς εἰπῶ: εὐγε!

ΑΝΔΡΕΑΣ *ἰδίᾳ*

Τώρα βλέπει καὶ τὸνομά μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *καθήμετος*

Λοιπὸν φέρουσιν καὶ οἱ δεκαπέντε τὸ διάγραμμα των· ὅλοι ὅμως τὸ εἶχαν κλέψει ἀπ' ἐμας... Μὴ δὲν ἀκούεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Σ' ἀκούω, σ' ἀκούω... λέγε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *κατασκευάζων χάρτινον πεπεσον*

Ἢ κυβερνήτης τί κάμνει; Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι εἴμεθα οἱ πρῶτοι ζητήσαντες, ἀλλὰ πηγαίνει καὶ τὸ παραχωρεῖ εἰς τὸν πρῶτον ἐξάδελφον ἐνὸς φίλου βουλευτοῦ, τοῦ

ὁποίου ἔχει ἀνάγκη τῆς ψήρου. Εἶνε ἀπελπισία, φίλε μου· κ' ἔπειτα θέλουσιν νὰ πάγῃ ἔμπροσθεν τὸ ρωμαϊκόν· μὴ πῶς; νὰ πάγῃ ὅταν τοιαῦτα μεταχειρίζονται μέσα αἱ κυβερνήσεις, διὰ νὰ ἐξαγράσωσι τὰς συναϊδήσεις τῶν βουλευτῶν; εἶνε ἀπελπισία, ἀπελπισία! *(μετὰ μικρὸν παύσει)* Δὲν μοῦ λέγεις σ' ἀρίστου οἱ πετεινοί;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἢ κότταξ μ' ἀρίστου *(ἰδίᾳ)* Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι, δὲν ἤξεύρω πλέον τί λέγω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *δεικνύων αὐτῷ τὸν πετεινόν*

Κοίμα, διότι ἔν-σου ἤρεξαν, κύτταξ, θὰ σοῦ εἶδα αὐτὸν τὸν πετεινόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ *ἰδίᾳ*

Τὸ γράμμα!... *(μεγαλοφώνως)* Μ' ἀρίστου, μ' ἀρίστου, σοῦ ὀρκίζομαι διὰ μ' ἀρίστου, ὅσοι μού τον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *βλέπων τὴν Κλεονίαν*

Ἄ! εἶπες μίαν φοιῶν ὅτι δὲν σ' ἀρίστου, τώρα θὰ τὸν δώσω τῆς Κλεονίαν.

ΣΚΗΝΗ Μ'.

Οἱ ἈΝΔΡΕΑΣ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ.
ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τί πρῶγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Να, σοῦ χερρίζω αὐτὸν τὸν πετεινόν, τοῦ Ἀνδρέα τοῦ ἀρίστου ἢ κοτταξ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Ὅχι δά;

ΑΝΔΡΕΑΣ *εἰς Νικολάον*

Δότε μοῦ τον, Νικόλαε, σὲ παρακαλῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅχι, ὄχι... μὴ τυχὸν καὶ τοῦ τὸν δώσης, Κλεονίκη.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τόση ἀξίαν δίδετε εἰς αὐτὸν τὸν πετεινόν, ὥστε οὔτε μίαν καλημέρα δὲν μὰς λέγεται κύριε Ἀνδρέα;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Καλημέρα σας.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τώρα πλέον εἶνε πολὺ ἄργα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ τὸν ξεσπερρίζετε; ἐπιίσθη πάλιν μὲ τὴν καιναρέτην; ἤλθα καὶ τοὺς ἤνῶρα μαλλίᾳ κοσμάρια. Ἄ! ἐγὼ σὰς ἀρίνω *(ἐπισημνόμενος)* Μὴν τύχη καὶ τοῦ τὸν δώσῃ Κλεονίκη. *(Χαιρετίζων τὸν Ἀνδρέαν)* Ἐσογιάτατε κύριε Ἀνδρέα, ἔχων τὴν τιμὴν νὰ ἦμαι ταπεινότετος δούλος σας.

Ἐξέρχεται.

(Ἐπιστὰι συνέχεται)

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

110

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΑ

(16α προηγ. φύλλον) (*)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Θ' ΑΝΔΡΕΣ* πλὴν τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τί ἔχεις, Ἀνδρέα;
ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ
Ἐδῶ χρειάζεταιαι διπλωματία.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ
Τί ἔχεις, δὲν μοῦ λέγεις;
ΑΝΔΡΕΑΣ

Τίποτε μὲ τὸν ἀδελφόν σου δυσηρεπήθην.
ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μὰ διατί;
ΑΝΔΡΕΑΣ

"Αν ἦνε ποτὲ δυνατόν δι' ἓνα πετεινὸν νὰ
χαλάσῃ κανεὶς τὴν φιλίαν του.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ — Νικόλαος — Ἀνδρέας — Φακ-
ναρέττη — Κλεονίκη

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τί λέγεις;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Δόσε μοῦ τον αὐτὸν τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Διατί;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Διότι ἂν δὲν μοῦ τὸν δώσῃς, θὰ τὰ χαλά-
σω μὲ τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ
μὲ πάρῃ 'ς τὸ γέρι.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Καλὲ δὲν βαρύνεσαι ποῦ θὰ τὰ χαλάσῃς;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Κλεονίκη, δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸν
τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Αἶ, τώρα καὶ σὺ, ἀφῆσέ τ' αὐτά. Ἡξεύ-
ρεις τί συμβαίνει;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Δὲν ἤξεύρω τίποτε, δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Καλὰ, τί τρόποσ εἶν' αὐτός;

ΑΝΔΡΕΑΣ μειδῶν

Δόσε μοῦ τον, Νίκη μου, σὲ παρακαλῶ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Φαντάσου ὅτι ἓνας κάποιος Σαλιτέκῃς μ'
ἐξήτησεν...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ *παρωρισμένη*

Τί; σοῦ εἶνε ἀδιάφορον;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Κλεονίκη, δόσε μου τὸν πετεινόν, ἂν μ'
ἀγαπᾷς.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Α! σοῦ εἶνε ἀδιάφορον

ΑΝΔΡΕΑΣ

"Οχι, Νίκη μου, δὲν μοῦ εἶνε ἀδιάφορον,
ἀλλὰ δόσε μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Δόσε μοῦ τον καὶ ἴσως μοῦ τον, δὲν σοῦ
τὸν δίδω, ἐτελειώσα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ὀργίλος

Θὰ μοῦ τὸν δώσῃς, Κλεονίκη, δόσε μου
τὸν πετεινόν, ἀλλέως...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

"Αλλέως, ἀλλέως... νὰ μοῦ κάμωτε τὴν
χάριν νὰ ἦσθε εὐγενέστερος, κύριε... τὸν
πετεινόν δὲν σοῦ τὸν δίδω.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Μὴ μὲ φέρῃς εἰς ἀπελπισίαν, Κλεονίκη,
δόσε μοῦ τον πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἰδίᾳ

"Αν σὲ κακοσυναιθίσω ἀπὸ τώρα τί θὰ
γίνωμεν μεθαύριον; (ὑποκλίνουσα) Κύριε,
ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσκυνήσω.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀπειλητικῶς
Κλεινίκη, δὲν θὰ μὲ ἰδῆς πλέον ποτέ...
ὅσοι μου τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ καρχαίρουσα
Πῶς εἶπατε; τὸν πετεινόν; πρὸς πείσμα
σου θὰ τὸν βάλω μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου
ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἐκεῖ ὅπου εἶχα
σκοπὸν νὰ βάλω τὴν φωτογραφίαν σου. (ὀπο-
κλίνοῦσα) Σὰς προσκυνῶ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἔαλλος
Κλεινίκη!
Ἡ Κλεινίκη ἀπέρχεται γελωσα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΔΡΕΑΣ διατρέχων τὴν αἴθουσαν.
Τὴν ἀνόητον!... εἶδες πείσμα; τὴν πα-
ρενάλεσα, τὴν ἠπειλήσα, τίποτε τίποτε δὲν
κατῶρθωσα (σταυρῶν τοὺς βραχίονας) Τώ-
ρα, ἂν τῆς κατέβῃ τὸν χαλάση! ἂν τὸν
ἀνοίξῃ καὶ ἀναγνώσῃ τὸ γράμμα; (φίρει
τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ μετώπου) ὦ! κρύος
ἰδρῶς μὲ περιβρέχει... νομίζω ὅτι θὰ σα-
λεύσῃ τὸ λογικόν μου... ἐχάθην κ' ἐγὼ κ'
ἡ Φαιναρέτη! Ἐγὼ ἐχάθην βεβαίως, καὶ
πότε; ὅταν πλέον τίποτε δὲν μὲ συνδέει
πρὸς αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ
τῆς εἰπῶ ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ἐνῶ δὲν τὴν ἠγά-
πων διὰ νὰ περνεῖ ὁ καιρὸς μου; ὠραῖα
ἐπίρασεν.

Πίπτει ἐπὶ ἔδρας.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΦΑΙΝΑΡ ΤΗ εἰσερχομένη
ἀκροποδηεῖ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
Αἰ, τί ἀπέγινε; τὸ ἐδιδάξασεν;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἐγειρόμενος
Ἄ! κυρία μου... μὲ κατεστρέψατε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
ὦ! δυστυχία μου! Καὶ πῶς θὰ τὸν ἰδῶ
τώρα; πῶς θὰ τὸν ἀντικρῶσω;

ΑΝΔΡΕΑΣ
Αὐτὰ ἔχετε εἰς αἱ γυναῖκες ἀπερίσκεπτοι
πάντοτε. ἔλαφρα, βίβουκινδουνοι. Δὲν τὸ ἔχε-
τε τίποτε νὰ γράψετε γράμμα, τὸ ὅποιον νὰ
σὰς ἐνοχοποιῇ διὰ τοῦ φοβερωτέρου τρόπου
ἐκτίθεσθε χωρὶς νὰ σκέπτεσθε τὰς συνέπειας,
ἀδιαφορεῖτε πρὸς ὅλα. τοὺς κινδύνους ἀγα-
πῶσαι. Θέλετε συγνηήσεις, θέλετε νὰ εὐρι-
σκεσθε εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βαρᾶθρου μόνον καὶ
μόνον διὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ φαν-
τάζεσθε ὅτι σὴν ἐσθε διὰ τῆς εὐφροίας σας
ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔπαισα διὰ νὰ μ' ἐνοχοποιή-
τε. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ γράψετε τὸ ὄνομά μου
μέσα, κυρία;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
Αἰ, δὲν συλλογίζεσθε, κύριε, ὅτι εἶσθε ὁ
αἴτιος τῆς καταστροφῆς μου; ἔτσι πετοῦν τὰ

γράμματα τῶν κυριῶν; διὰ νὰ τὰ εὐρίσκουν
οἱ σύζυγοι;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀπελπιστικῶς
Καὶ νὰ τὰ κάμνουν πετεινοὺς! ὦ! Θεὸς
μου!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
Τί πρᾶγμα;
ΑΝΔΡΕΑΣ
Τὸ ἤνοιξε μὲ τὴν μεγαλειτέραν τοῦ κό-
σμου ἀπάθειαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀδημονοῦσα
Τὸ ἐδιδάξατε;

ΑΝΔΡΕΑΣ
Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ τὸ ἔκαμε πετεινόν!
ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πετεινόν;
ΑΝΔΡΕΑΣ
Μάλιστα, πετεινόν. Σὰς βεβαίω, κυρία μου,
ὅτι ἐντρέπομαι διὰ τὸν σύζυγόν σας, ἐντρέ-
πομαι διὰ τὸν φίλον μου! Ἐνας ἄνθρωπος
σπουδαῖος νὰ κάμῃ πετεινοὺς... πετεινοὺς!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
Ποῦ εἶνε; τί τὸν ἔκαμε; Ἐσώθημεν!

ΑΝΔΡΕΑΣ
Ἄ, ναί, σὰς φαίνεται ὅτι ἐσώθημεν καὶ
μ' ἐρωτᾶτε ποῦ εἶνε; εἰς τὰ χεῖρα τῆς Κλεο-
νίκης εἶνε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ
Ἄ, τρέχω νὰ τῆς τὸν πάρω.

ΑΝΑΡΕΑΣ κρατῶν αὐτὴν

Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία μου, ὄχι, μήπως γεννήσετε ὑπονοίας, ὄχι, πρέπει μὲ τρόπον νὰ ἐξαλειφθῇ αὐτὸς ὁ πεισιβάς, διότι ἐγὼ τόσον ἐπέμεινα νὰ μοῦ τὸν δώσῃ ἡ Κλεονίκη, ὥστε ἅμα τὸν ζητήσητε σεις, ἀπίθανον δὲν εἶνε νὰ συλλάβῃ ὑποψίας ἀμέσως· πρέπει νὰ εὐρωμεν τρόπον νὰ τὸν ξεφανώσωμεν.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Μὰ πῶς νὰ γίνῃ; Ἐν αὐτῇ καθὼς εἶνε περίεργος τὸν ἀνοίξῃ; ἐχάθην, ἐχάθην!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἄμ' ἐγὼ;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Σεις, κύριε, σεις τί ἔχετε νὰ χάσετε ἐπὶ τέλους; ἐνὸς ἐγὼ θὰ χάσω τὴν ὑποληψίαν μου, θὰ καταστραφῶ ἐντελῶς. Νὰ ἐρυθριῶ ἐνώπιόν τῆς· ἂ! τί μ' ἐκάματε νὰ κάμω, κύριε.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Καὶ ποιος σὰς εἶπε νὰ μοῦ γράψετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὅχι, ἤθελατε νὰ σὰ; δεχθῶ μετὰ τὴν προδοτικὴν διαγωγὴν σας, αἰ;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Διατί προδοτικὴν;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὡ! μὴ μοῦ ἀναφέρετε πλέον αὐτὸ τὸ περιστατικόν, διότι φρίκη μὲ καταλαμβάνει. Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὅποιον ἔμαίνα νύ-

κται; Ἰλας ἄγρυπνος... Ἴδου ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐφαινετο ὅτι ἦτο πλήρης εὐγενῶν αἰσθημάτων... Τὸν ἐπίστευσα καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραβῶ τὰ καθήκοντά μου, νὰ καταστῶ γελοῖα... ἂ! κύριε..

ΑΝΑΡΕΑΣ

Κυρία μου, ὄλ' αὐτὰ εἶνε περιττά, ἔρχονται κατόπιν ἑορτῆς· τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ εὐρωμεν μέσον καὶ νὰ ξεφανώσωμεν τὸν πετεινόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὅχι, δὲν εἶνε κατόπιν ἑορτῆς· ποῦ εἶνε οἱ ὄρκοι σας, κύριε;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Κυρία μου, θέλετε νὰ σὰς ὀμιλήσω εὐκρινῶς; Δὲν σὰς ἠγάπησα ποτέ.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Μὴ ἐνεπαίξατε λοιπόν;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἐγὼ; οὔτε κατὰ φαντασίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Λοιπόν, λοιπόν τί ἠθέλατε ἀπ' ἐμέ; Διὰ νὰ περναῖτε τὸν καιρὸν σας ἤρχασθε ἰδῶ καὶ ἐκάματε τὸν μελαγχολικόν.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Διατί νὰ προσέξτε;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Διατί; μ' ἐρωτᾷ διατί. Ὡ! σιωπήσατε καλλίτερα. Νὰ ἦμαι ἡσυχος, ν' ἀγαπῶ τὸν

σύζυγόν μου καὶ νὰ ἔλθετε σεις νὰ μὲ κάμειτε νὰ τὸν λησμονήσω πρὸς στιγμήν.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Μὰ, κυρία μου, ἐπὶ τέλους ποῖος σὰς εἶπε νὰ τὸν λησμονήσετε; Ἐγὼ οὔτε γῆρας ἤλθα οὔτε προχθές· ἀπ' οὗτου ὑπανδρεύθητε σὰς γνωρίζω· ἐπὶ τέσσαρα ἔτη σὰς εἶπα ποτέ τίποτε; Μίαν ἡμέραν ἤματι μελαγχολικῶς μήπως νομιζατε ὅτι διὰ σὰς ἤματι μελαγχολικῶς;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Καὶ διὰ ποῖαν λοιπόν;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Διὰ καμμίαν· ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν μοῦ εἶχε φέροι ὁ βράπτης τὰ ἐνδύματά μου, κυρία μου, καὶ δι' αὐτὸ ἤματι μελαγχολικῶς.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὡ! φρίκη!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἐρχεσθε σεις, μὲ βλέπετε, μ' ἐρωτᾶτε, σὰς ἀπῆντησα τίποτε; ὄχι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν μοῦ τὰ εἶχε φέροι ἀκόμη καὶ ἡ μελαγχολία μου ἤρξανε. Σεις τί κάμνατε; μὲ γλυκοκουττάζετε. Τὴν τρίτην ἡμέραν τὰ περιμένω τίποτε· μὲ ἠπάτα, κυρία μου, ὁ βράπτης, δὲν τὰ εἶχε κόψει ἀκόμη· κ' ἐγὼ, ἐγὼ ἐμελαγχόλουν. Τότε ζητεῖτε νὰ μὲ παρηγορήσητε, τότε μοῦ λέγατε ὅτι εἶσθε φύσις ποιητικὴ, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃτε εἰς τὸν κόσμον· ὅτι μόνη κατοικία σας ἔπρεπε νὰ ᾖνε

τό ἄστρον τοῦ Διός· μήπως ἐνθου ὄμαι τί
ἄλλα μοῦ ἐλέγαι; Ἐπί τέλους ὁ ῥάπτης
μοῦ φέρει τὰ ἐνδύματά μου καὶ εἶμαι ὄλος
χαρὰ καὶ εἶμαι ὄλος ἀγαλλίασι. Διατί τότε
νὰ μοῦ εἰπῆτε ὅτι εἶστε δυστυχῆς; διατί νὰ
ζητήτε παραμυθίαν ἀπ' ἐμέ; καὶ τί ἔπρεπε
νὰ κάμω ἐγὼ τότε; Εἶχα τὰ ἐνδύματά μου,
κυρία μου, τὰ ὅποια εἶχα παραγγίλει, εὐρι-
σχω ἔρωτα ἔτοιμον, νὰ φανῶ βλάξ ἐγώ;
"Ὅχι, κυρία μου, ὄχι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

"Αθλιε, ἀθλιε!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἄλλὰ τὸ πρῆγμα ἐπήγγινεν εἰς μάκρος·
τί ἔπρεπε νὰ κάμω; δὲν ἠθέλητε νὰ ἐνοη-
σητε ὅτι δύο καὶ δύο κάμουν τέσσαρα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

"ὦ! σιωπήσατε!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐκέρθημ νὰ συμπευθῶ
ποῦ εὐρίσκετε ὅτι εἶμαι ἀθλιος;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Φθάνει πλέον, κύριε, φθάνει, ὅλ' αὐτὰ ἔ-
πρεπε νὰ τὰ προῖδα, καὶ τώρα εἶνε πολὺ ἀργά.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τώρα, κυρία μου, πρέπει νὰ εὐρωμεν μά-
σον νὰ πάρωμεν τὸν πετεινὸν ἀπὸ τὰ χέρια
τῆς Κλεονίκης· νὰ, αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Σκεφθῆτε, ἐπινοήσατε, πῶς νὰ γίνῃ.
ΑΝΑΡΕΑΣ διατρέχων τὴν αἰθουσαν
Ὡὶς νὰ γίνῃ, πῶς νὰ γίνῃ, ἐάν τὸ ἤσσυρα
δὲν θὰ τὸν εἶχε πλέον.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διατρέχουσα τὴν
αἰθουσαν ἀπειθῶς

Ὡὶς νὰ τὸν πάρωμεν; πῶς; πῶς; (ὡσεὶ
ἐμπνεομένη) Ἄ! ἡῦρα!

ΑΝΑΡΕΑΣ πλησιάζων

Ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Νὰ τῆς εἰποῦμεν ὅτι εἶνε λαγαριασμός
τοῦ Νικόλαου.

ΑΝΑΡΕΑΣ ἀπομακρυνόμενος

Ἄ! ἐπετύχατε, διὰ νὰ τρέξῃ νὰ τοῦ τὸν
δώσῃ ὠραία!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὰ τότε;

ΑΝΑΡΕΑΣ ὡσεὶ ἐμπνεόμενος

Ἦῦρα!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ πλησιάζουσα

Ἄ!

ΑΝΑΡΕΑΣ

"Ἄν τῆς ἐλέγαμεν ὅτι εἶνε ἰδικός σας λο-
γαριασμός;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἀπομακρυνόμενη

Ἄ, αἴ διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἰδῇ τί
ἐξοδαίω, ὅταν παραπονῆται ὅτι δι' αὐτὴν
δὲν ἐξοδαίω τίποτα.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Λοιπὸν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἄ! θὰ σκάσω, δὲν κερνομεν τίποτα.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τὸ βλέπω.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ποῦ εἶνε ἡ εὐφυία σας; ποῦ εἶνε ἡ ἐρευ-
ρητικὸς νοῦς σας; ποῦ εἶνε ἡ φαντασία σας;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τώρα καθὼς κατήντησα, ἔγινε κουργοῦτι
τὸ μυαλό μου.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἄ! Θεὶ μου! καὶ ἡ ὠρα παρῶν καὶ ὁ
Νικόλαος θὰ ἐπανέλθῃ!

ΑΝΑΡΕΑΣ ὡσεὶ ἐμπνεόμενος

Ἦῦρα, ἡῦρα! αὐτὴν τὴν φορὰν τὸ ἡῦρα.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Τί πρῆγμα;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Καθήσατε ἐκεῖ, ἐκεῖ εἰς τὸ τραπέζι.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Διατί;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἐλάτε, μὴ χάνωμεν καιρὸν. Δι' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ, καθήσατε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ καθημένη

Τί θὰ κέραι;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Γράφαται.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὰ θέλω νὰ μοῦ εἰπῆτε τί θέλετε νὰ κάμωτε.

ΑΝΑΡΕΑΣ ἀνυπομότως

Ὁὐ! περιέργειαν ποῦ τὴν ἔχετε σεῖς αἱ γυναῖκες! Νὰ, θὰ γράψετε ἓνα γράμμα, θὰ κάμωμεν ἓνα πετιονόν καὶ θὰ πάγωτε νὰ τὸν βάλετε ἐκεῖ ποῦ ἔχει τὸν ἄλλον τὸν ἔχει μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην νὰ αὐτὸ εἶνε.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα

Ἄ, πολὺ καλῶ.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τί κάμνετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα

Τὸ βλέπετε, γράφω τὸ γράμμα.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ. Τὸ γράμμα θὰ τὸ γράψωμεν μαζῆ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πῶς μαζῆ;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Θὰ εἶς τὸ ὑπαγορεύσω ἐγὼ. Γράφατε, εἰς παρακαλῶ: κύριε Ἀνδρέα,

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα

κύριε Ἀνδρέα

ΑΝΑΡΕΑΣ ὑπαγορεύων

μοῦ ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς κλεονίκης, εἰς τὴν δεξιάν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐπειρομένη

Ποῦτί!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Πῶς εἶπατε;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Δὲν τὸ γράφω ποτέ.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἄ! θὰ τὸ γράψετε. ἄλλίως προδίω τὰ πάντα καὶ εἶτε βροίχη ἢς κατεβῶσῃ.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ἄ! Θεὶ μου, θὰ σκάσω!

ΑΝΑΡΕΑΣ

Προσέχετε, μὴ ᾤθητε τὰ πράγματα, διότι θὰ εδῆρτε τὴν ἀπελπισίαν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Καθήσεται εἰς παρακαλῶ καὶ μὴ χάνωμεν καιρὸν ὀρίσεται καθήσεται.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ καθημένη

Ἄχ, Θεὶ μου!

ΑΝΑΡΕΑΣ ὑπαγορεύων

μοῦ ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς κλεονίκης, εἰς τὴν δεξιάν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα

εἰς τὴν δεξιάν.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τὸ γράμμα σας ἦτο ἐκτενίστιμον, πρέπει καὶ τί νὰ προσθίσωμεν. Γράψετε εἰς παρακαλῶ: Ἄλλα πρέπει νὰ ἐρωτήσω τὸν σύζυγόν μου καὶ πρὸ πάντων τὴν κλεονίκην αὐτὴν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ γράφουσα

τὴν κλεονίκην, ἢ

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τώρα κάμετέ το πετιονόν.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Πῶς νὰ τὸ κάμω πετιονόν;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Νὰ, διπλώσατέ το... ξεῖρω ἐγὼ; πῶς κάμουν τοὺς πετιονόν;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Μὰ δὲν ἤξεύρω

ΑΝΑΡΕΑΣ

Ἦ! δυστοχία! δὲν ἤξεύρατε; καὶ τώρα;

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ

Ὁὐτε εἰς δὲν ἤξεύρατε;

ΑΝΑΡΕΑΣ

Δὲν ἔκαμα ποτέ μου.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ διατρέχουσα τὴν αἰθουσαν

Ἄ! ἐγὼ θημην ἐχάθημιν!

ΑΝΑΡΕΑΣ διατρέχων τὴν αἰθουσαν ἀντιθέτως

Τετίλειστα!

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἰσταμένη

Ἄ! ἡ ὑπηρετρία ἴσως ἤξεύρει.

ΑΝΑΡΕΑΣ

Τρίζετε μὴ τοῦχόν καὶ εἰς φύγη.

ΦΑΙΝΑΡΕΤΗ ἐξερχομένη

Ἄ, Θεὶ μου, Θεὶ μου, Θεὶ μου!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.**ΑΝΔΡΕΑΣ** διατρέχων τὴν αἴθουσαν.

Νὰ μὴν ἤξεύρω νὰ κάμω ἓνα πετεινόν!
 Τί μοῦ χρειάζεται τότε ἢ τόση σπουδὴ καὶ
 ἢ τόση μελέτη; τί μοῦ χρειάζονται τὰ δι-
 πλωμά μου καὶ οἱ τίτλοι μου, ἀφοῦ δὲν
 ἤξεύρω νὰ κάμω ἓνα πετεινὸν εἰς τοιαύτας
 κρίσιμους περιστάσεις; "Ἐνα πετεινόν! ὀ! ἓνα
 πετεινὸν κοντεύω νὰ χάσω τὴν εὐτυχίαν μου!

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.**ΑΝΔΡΕΑΣ**, **ΚΛΕΟΝΙΚΗ** διατοίγουσα

τὴν θύραν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Κουκουρκίου!

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

Νά της! "Ἄν προσθάσῃ νὰ τὸν κάμῃ!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἀπὸ τῆς θύρας

Τί κάμνετε; ἐκλαμπρότατε.

ΑΝΔΡΕΑΣ

"Ἀρῆσέ με ἤσυγον!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τὸν θέλεις πάντοτε τὸν πετεινόν;

ΑΝΔΡΕΑΣ

"Ἀρῆσέ με.

ΚΛΕΟΝΙΚΗΕἶνε ἔμπροσς εἰς τὸν καθρέπτην μου· πῆ-
 γαινε νὰ τὸν πάρῃς.
ΑΝΔΡΕΑΣ

Οὔτε πετεινὸν θέλω, οὔτε τίποτε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗΝὰ σοῦ σταίλω ὀλίγον ξεῖδι; κάμνει καλὸν
 εἰς τὰ νεῦρα.**ΑΝΔΡΕΑΣ**

Κλεονίκη, νὰ μ' ἀφήνῃς ἤσυγον.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ κλείουσα τὴν θύραν
 Κουκουρκίου!**ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.****ΑΝΔΡΕΑΣ**, καὶ εἶτα **ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ**.**ΑΝΔΡΕΑΣ**

Τώρα ποῦ θὰ τὸν ἔγωμεν τὸν πετεινόν,
 τώρα ἔργεσαι νὰ μοῦ τὸν δώσῃς. (βλέπων
 τὴν Φαιναρέτην) Ἄ! τί ἀπεκάματα;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ εἰσερχομένη δραμαίως

Τὸν ἔκαμα, τὸν ἔκαμεν ἢ ὑπερέτριά μου·
 ἐπῆγα, δὲν ἦτο μίσα ἢ Κλεονίκη, ἐπῆρα
 ἔκαινον ποῦ ἦτο εἰς τὸν καθρέπτην ἔμπροσς,
 ἔβαλα τὸν ἄλλον καὶ νά τος, νά τος ὁ πετεινός.

ΑΝΔΡΕΑΣ ποιῶν τὸ σημεῖον

τοῦ σταυροῦ

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. Ἄ! ἴε
 σχίσάτέ τον τί τὸν φυλάττετε;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

"Ἐτσι αἶ; καὶ ἂν πῆσῃ κανίνα κομματάκι
 κάτω; Καλλίτερα νὰ τὸν κάψωμεν. Τὸ κερί
 γρήγορα... τὰ σπύρα.

ΑΝΔΡΕΑΣ φέρον τὸ κηροπήγιον
 Ναι, ναι, ἔχετε δίκαιον.**ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ**

'Ανάψατέ το γρήγορα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀνάπτων τὸ κηρίον
 Χαλάσατέ τον σεις.**ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ**

Δὲν πειράζει τὸν καίωμεν ἔτσι.

ΑΝΔΡΕΑΣ

"Ὅχι, ὄχι, δὲν καίεται γρήγορα.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἐκδιπλοῦσα αὐτὸν
 'Ἀλήθεια, δὲν καίεται.**ΑΝΔΡΕΑΣ**

Δόσατέ μου τον.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ βάλλουσα κραγγὴν

"Ἄ!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τί εἶνε;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

"Ἄσπρο χαρτί;

ΑΝΔΡΕΑΣ

"ὦ!

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

"Ἢ Κλεονίκη θὰ ἔκαμεν ἄλλον.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τώρα;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ

Τώρα;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τώρα ἡμεῖς χειρότερα ἀπὸ πρῶτα... τί

μὲ κυττάζετε; Τὸν ἐγάλασε, τὸ διδάσασε,
τὴν ἐπάθαμεν! Δὲν θέλει πολὺ θεολογίαν νὰ
τὸ ἐννοήσῃ κανεὶς. Τώρα πάρτε σεῖς τὰ βου-
νὰ κ' ἐγὼ τοὺς κάμπους.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ σβύνουσα ἐδ κηρίον
Σιωπῆ, κάποιος ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΘΙ ΑΝΔΡΕΩ, ΚΛΕΟΝΙΚΗ,
ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πῶς πηγαίνει ὁ θυμὸς σας, κύριε Ἄνδρέα;
ΑΝΔΡΕΑΣ μετὰ συστολῆς

Κλεονίκη!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ πλησιάζουσα αὐτὸν
Μετανοεῖς;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἄ! Κλεονίκη μου, συγχώρησέ με, δὲν
πταῖω ἐγώ.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τώρα, κύριε, δὲν σὲ συγχωρῶ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

ᾠ! δυστυχία μου, ἐγάρθην!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Διατί τόσον σκυθρωπῆ, Φαιναρέτῃ μου;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ μετὰ συστολῆς

Κλεονίκη!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ θωπεύουσα αὐτὴν

Κύτταξέ με.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Ὅχι, ὄχι. Ἄ! ἐάν ἤξευρες...

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τί πρᾶγμα;

ΦΑΙΝΑΡΕΘ ἰδίᾳ

Πῶς μὲ τυραννεῖ. (βιπωμένη εἰς τὴν
ἀγκάλῃν της) Ἄ! συγχώρησέ με, Κλεονί-
κη μου.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Διατί νὰ σὲ συγχωρήσω; εἶνε ἡ ἀλήθεια
ὅτι εἶχες δίκαιον.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ ἐκκληκτος

Δίκαιον;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ δεικνύουσα τὸν Ἄνδρέαν

Αὐτός, αὐτός πταίει.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ

Αὐτός, ναί.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐγώ, Κλεονίκη μου ἐγώ, δόξα μου τὸν τώρα.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Τί νὰ σοῦ δώσω;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τὸν πετεινόν.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Πάλιν τὸν πετεινόν; κατήντησες ἀνυπό-
φορος!

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΘΙ ΑΝΔΡΕΩ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ κρησῶν πετεινόν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν εἶνε αὐτός ὁ πετεινός ποῦ σοῦ ἔδωσα,
Κλεονίκη.

ΦΑΙΝΑΡΕΘ κρησῶς τῆ Κλεονίχῃ

Πρὸς Θεοῦ! μὴ εἰπῆς τίποτε.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ

Μὰ τί;

ΑΝΔΡΕΑΣ κρησῶς τῆ Κλεονίχῃ

Μετανοῶ. μετανοῶ, σὲ μόνῃν ἀγαπῶ μὴν
εἰπῆς τίποτε

ΚΛΕΟΝΙΚΗ μειδιῶσα

Μὰ τί πρᾶγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ θέτων τὸν πετεινόν

ἐπὶ τῆς τραπέζης

Δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο μικρότερος ὁ
πετεινός ποῦ σοῦ ἔδωκα;

ΚΛΕΟΝΙΚΗ γελῶσα

Τὸν ἤρως εἰς τὸν καθρέπτην μου ἔμπρός;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ναί, πῶς τὸν ἄφησες αὐτοῦ; ἤμπορούσα
νὰ σοῦ τὸν πάρῃ αὐτός ὁ κύριος.

ΚΛΕΟΝΙΚΗ ἐξάγουσα πετεινόν τοῦ
θυλακίου της καὶ θέτουσα αὐτὸν παρὰ
τὸν ἄλλο

Μὰ ἔχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες. Ὑπί-
θεσα ὅτι θὰ τὸ κάμῃ καὶ ἔβαλα ἄλλον ἐκεῖ.
Ἐδῶ ἔγω τὸν πετεινόν σου, δὲν μοῦ τὸν πάρ-
νει κανεὶς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ

Θεὶ!

ΦΑΙΝΑΡΕΘ ἰδίᾳ

Κατεστράφη!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν
Ἄ! κύριε Ἄνδρῆ, δὲν σου ἀρέσουν οἱ
πειτινοὶ, αἱ:

ΑΝΔΡΕΑΣ ἔγερτος
Μ' ἀρέσουν, φίλε μου, σου ὀρκίζομαι ὅτι
μ' ἀρέσουν.

**ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ πλησιάζουσα εἰς τὴν
τράπεζαν, ἰδίᾳ**

Πῶς νὰ τὸν πάρω;
**ΑΝΔΡΕΑΣ πλησιάζων εἰς τὴν
τράπεζαν**

Τόσον μ' ἀρέσουν, ὥστε ἤμπορῶ νὰ φάγω
δύο διὰ μιᾶς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Δύο:

ΑΝΔΡΕΑΣ παρὰ τὴν τράπεζαν
Ναί, δύο, στοιχηματίζεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Οὔτε ἓνα δὲν ἤμπορεῖς νὰ φάγῃς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀρπάζων τοὺς πετεινοὺς
Αἱ, νὰ λοιπὸν εἶτε τρώγων δύο! (φέρει
αὐτοὺς εἰς τὸ στόμα του, ἀλλὰ μόνον τὸν
ἓνα τρώγει· ὁ ἄλλος πίπτει χαμᾶς) Ἠλέπεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀρπάζων τὸν πεπνῶτα πετεινὸν
Ἔπρεπε νὰ στοιχηματίσω, διότι μόνον τὸν
ἓνα κατώρθωσες νὰ φάγῃς.

ΑΝΔΡΕΑΣ τεταραγμένος ἰδίᾳ
Ἄ! διάβολε! ποῖος ἔλαυνεν;

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἰδίᾳ
Τρίμυ ὄλη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν τὸν πετεινὸν
Τώρα ἂν θέλῃς στοιχηματίζομεν· ἀλλὰ
νὰ φάγῃς δύο πετεινοὺς σωστοὺς, ἀληθινοὺς
καὶ ὄχι ἀπὸ γαρτί... Τι; μασσᾶς ἀκόμη;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἰδίᾳ
Αὐτὸς πρέκει νὰ ᾄνῃ. Ἐχει μίαν πικράδα!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ γελῶσα
Καλὲ μὲ τὰ σωστά του ἀνοῦχη μασσᾶ.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἰδίᾳ
Θεὶ! τὸ ᾄνοϊζεν!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀναγινώσκων
Μπᾶ, τί γράφει ἐδῶ; τὸ γράψιμον τῆς
Φαιναρέτης.

**ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ζητοῦσα νὰ τοῦ
πάρῃ τὸ γράμμα**

Μή, μή...
ΝΙΚΟΛΑΟΣ διαφερόγων αὐτὴν

Ἄ, ἄ! ἄ! ἄ! ἄ! ἄ!

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ ἀρπάζουσα αὐτὸν
Μή!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν
Τώρα πλέον· νὰ ἦταν κι' ἄλλος! Ἄφου
ἐρωτῶμαι δίδω τὴν συγκατάθεσίν μου. Κλεο-

νίκη, ὁ Ἄνδρῆς ζητεῖ τὴν χεῖρα σου.

ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ παιδροντομένη
Ἄ! ἀναπνέω!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ
Εἶχα δίκαιον νὰ μὴ θέλω τὸν Σαλτέκην;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Ποῦ νὰ ὑποθίσω ὅτι θὰ σὲ ζητήσῃ ὁ Ἄν-

δρῆς; Οἱ παραδοῦχοι σήμερον ζητοῦν ἀπὸ
τὸ ἐξωτερικόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ
Νερό... Νερό... πνίγομαι· ὁ πετεινός..
ἐκάθησε 'ς τὸ λαίμῳ μου!.. πνίγομαι!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ
Νερό! ἄ! Θεὶ μου! (φέρουσα ἕθωρ) γρή-
γορα, γρήγορα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Ποῖος σοῦ λέγει νὰ τρώγῃς χάρτινους πε-
τεινοὺς... ἐπῆγε κάτω;

ΑΝΔΡΕΑΣ ἀναπνέων
Ναί, ἐπῆγε... στάσου, στάσου, μού ἐκάθη-
σεν εἰς τὸ στομάχι τώρα!

ΚΛΕΟΝΙΚΗ γελῶσα
Νὰ μάθῃς ἄλλην φοράν νὰ μὴ κάμνῃς αὐ-
ταῖς ταῖς ἀνοήσιαις.

ΑΝΔΡΕΑΣ μειδῶν
Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ἡ κυρία Φαι-
ναρέτη;

**ΦΑΙΝΑΡΕΘΗ δίδουσα αὐτῇ
τὴν χεῖρα**

Κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν
Καὶ τώρα ἐτοιμασθῆτε διὰ τοὺς γάμους.